

Ötven éves papi jubileum Derzsenben.

Mentől ritkább valamely esemény, annál meghatóbb. Ily megható eseménynek valék tanuja a közelebb mult julius hó 12-én Derzsenben, hol a nevezett napon derzsi pap és udvarhelykőri esperes, t. In c z e f i József ur, 50 éves papságának és 25 éves esperességének arany s illetőleg ezüst jubileumát ünneplé meg családjá és számos barátai és tisztelői körében.

Az öregség már magában ékes korona, de e koronának valódi fényt csak az a hivatali buzgóság, erély és kitartás ad, melyekkel valaki pályáját megfutja. Az öregség koronája im e fényben ragyog köztiszteletben álló esperesünk fején is; ugyanazért méltó, hogy e koronát olvasóinknak is bémutassuk, s a lefolyt jubileumot állandó emléküvé tegyük e folyóirat lapjain.

Ez a célja e soroknak.

In c z e f i József született Udvarhelyszéken, N. Kadácsban 1795-ben, márczius 3-án. Ugyanott az unitáriusok népiskolájában kezdette meg tanulását is. 1805-ben Sz. Kereszturra, 1813-ban pedig Kolozsvárra ment, hol tanulmányait jó sikerrel végezve, köztanítói s egyszersmind iskolafőnökségi hivatalokat is viselt. Mint tanítónak lelkiismeretessége, mint iskolafőnöknek pontossága és rendtartása ma is élénk emlékében él mindazoknak, a kik ez időben tanultak. 1820-ban a h. szentmártoni ekklezsia papjává választván, ez év május havában kilépett azon szent hivatalra, melyet azóta apostoli buzgósággal folytat. H. Szentmártonból 4 év mulva, 1824-ben, N. Kadácsba, szülőföldjére hivatott meg papnak, a hol 14 évi papságának ma is kedves emlékét őrzik szívökben e közönség idősebb tagjai. 1838-ban derzsi pappá lett, hol jelenleg is van, s a hol 1844-ben az a megtiszteltetés érte, hogy egyházkörnyéke esperessé, majd az egyházi főtanács közzsónokká választotta.

Ezek azon forduló pontok, melyekhez egy hosszú élet tanúságos eseményei fűződnek. Mi ez eseményeket most nem tárgyaljuk, mert nem szándékunk életiratot adni. Anynyit azonban itt is megjegyzünk, hogy t. In c z e f i József ur hivatali állását mint

pap, esperes és közsónok egyaránt úgy bétöltötte, hogy nevéhez a köztisztelet elválatlanl hozzá van kötve anyaszentegyházunkban.

A szóban levő jubileum első örömhangjai f. év június 22-én H. Karácsonfalván nyilatkoztak, hol a nevezett időben egyházköri közgyűlés tartatván, a környéki papság a jelen volt világi tagokkal együtt nem mulatták el a magok részéről a legmelegebben üdvözölni a t. esperes urat, 50 éves papsága és 25 éves esperessége ötletéből, sőt ez őszinte tiszteletöknek és üdvözlötöknek jegyzőkönyvileg is kifejezést adtak, mikor is a t. esperes ur a környéki árva-özvegy-gyámolda javára eddig tett adományát újlag 10 o. é. forinttal gyarapította.

A tulajdonképpeni jubileum, melyet én is leirandó vagyok, július 12-én Derzsbén tartatott meg. A nevezett napon, ugyanis, 11 óra tájt megszólaltak a derzsi egyházközség harangjai, hírül adandók az ünnepély kezdetét, mire nagy számu, részint helybeli, részint a vidékről összegyűlt nép vonult bé a szép és tágas templomba. A szokott előnéklés után Gyöngyösi István, vargyasi pap és köri jegyző, ki ez alkalomra a t. esperes ur által fel volt kérve a szolgálattételre, a szószékre lépett, s miután az ünnepély rendkívüliségének bényomása alatt az élet Urához buzgó imát rebegett, beszédet tartott Zsid. 6, 4 versének eme szavai alapján: *Bizony megáldván megáldalak tégedet és megsokasítván megsokasítalak tégedet.*

Nem tartom szükségesnek e jubileumi beszéd bővebb ismertetésébe ereszkedni, mert a mint hallottam, a t. esperes ur azt, az ez alkalommal mondott könyörgésekkel együtt, az ünnepély emlékeül kinyomatni szándékszik; anynyit azonban meg kell jegyezmem, hogy szónok e beszéddel is bizonyosságát adta a papi hivatalban való gyakorlottságának és könnyűségének. Alkalomszerűen beszélt, s minden szaván érezhető volt, hogy nem a száraz kötelesség, hanem a tisztelet és rokonszenv adja a szót és gondolatokat ajakára.

Ezután maga a jubilált tisztos pátriárka ment fel a szószékbe, melyből 32 év óta hallatja evangéliomi tanácsait, s mondott egy oly magasztos és megható imát, melyre az övéivel együtt a mi szemink is megnedvesedtek. E perczben mindnyájan éreztük, hogy az Isten közelében vagyunk. Ez ima az Istennel való bizalmas beszélgetés hű kinyomata volt.

Két óra lehetett midőn a templomi ünnepély elvégződött mire a még hosszabb ebéd következett. A t. esperes ur szállásán egy 40—50 teritékű asztal várazkodott reánk, melynél az ételek számát

csak a pohárköszöntések száma multa feljül, megemlékezvén a jelen voltakról szintugy, mint a távoliakról; anyaszentegyházunk előjáróiról, hazánkról, nemzetünkről stb. Ezen pohárköszöntések között azonban reám nézve legalább legkedvesebb benyomást tett az egyházközség jegyzőjének, az egyházközség nevében papjukhoz, illetőleg esperestjökhöz intézett üdvözlő felköszöntése. Az a romlatlan tiszta magyaryelv, melyen a székely atyafi elmondá köszöntését; a kifejezésekbeni szabatosság, melylyel jó kívánatait elrendezte; az a keresetlenség, s mégis emelkedett irály, mely az egész köszöntésen végig huzodott; a találó képek és hasonlatok, melyekkel beszédét itt-ott, mondhatnám, művészileg felékesítette — engem, ő szintén megvallom, igazán meglepett.

. Az ünnepély érdekességét emelte az is, hogy az 50 éves papi és 25 éves esperesi jubileum mellett ott volt a jubilált öreg 49 éves házassági emléke is; a mi e pillanatban anynyival kevésbé mehetett felejdékenységbe, mert e jubileummal egyszerre tartotta a t. esperes ur unokája, s jelenleg a papságban segédje is menyenyegzői ünnepélyét.

De nem csak a szobában, hanem a csürben és kertben is asztalok voltak terítve; amott a községbelieket, itt a cselédséget vendéglvén meg a t. esperest ur, kinek e nap — mondhatni — egész egy terített asztal volt.

Ebéd után aztán a fiatalság tánczra kerekedett, s a jó kedv csak nem reggelig tartott; gondoskodva lévén arról is, hogy a kik éjjel inkább szeretnek ágyban, mint bálban lenni, kényelmes nyughelyet találjanak.

Igy folyt le ez a jubileumi ünnepély, mely a mint értésemre esett, e környékben alig 25 év alatt a harmadik volt. A t. esperes ur esperes társai közül többektől, főtisztelendő püspökünktől, s az egyházi tanácstól szintén üdvözlő iratokat kapott.

Másnap jul. 13-n reggel bucsut vettünk jubilált kedves öregünktől, azzal az őszinte óhajtással, hogy az Isten még soká éltesse; a mihez anynyival erősebb reményünk van, mert a t. esperes ur daczára 75 éves korának jó erővel és egészséggel dicsekedhetik, emellett élénk és vig kedélylyel bir, a mi legjobb biztosítéka ama zöldelő öregségnek, melyből hogy hosszaszan része legyen a t. esperes urnak, szivemből kívánom.